

Miloň Čepelka
JOSEFOVÉ

Miloň Čepelka

JOSEFOVÉ

2024

Miloň Čepelka

JOSEFOVÉ

2024

Copyright © Miloň Čepelka, 2024

Illustrations © Lenka Kozlíková, www.lenkakoziikova.com, 2024

Postface, Editor, Photograph © Josef Pepson Snětivý, www.pepson.cz, 2024

Photograph © Kateřina Janišová, 2024

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2024

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2024

ISBN 978–80–7475–477–7

U čerta! Bylo to tu zas!

Naléhavý pocit, že je zničehonic, avšak podle práva, svým vlastním otcem, Josefem II. Že se na svět mračí jeho navztekanýma očima. Vyčítavýma. Zabarvenýma dočervena. Smutnýma.

„Ještě pořád jsem tu doma já, třebaže se tak těšíte, až vám to tady všechno spadne do klína!“

Promluvil to jeho pravé já, léta tajené? Pověstný ďábel, skrytý v detailu?

Možná jen choroba. Stihomam. Opičí láska, která se kstáru zvrhla v závist. V závist na synovo jakéstakés ještě mládí. Na půlku života, kterou měl Josef III. tenkrát před lety dosud před sebou. I když začínal šedivět.

Jestli je tenhle přístup ke stáří dědičný, tak pozdrav pánbůh, říkal si. Takový konec jako přes kopírák si nemá co závidět. Protože podobné blesky metal z očí mnohem dříve ve svých bezmocných osmdesáti až devadesáti už Josef I. Dědeček. Když nesouhlasil s tetiným výběrem ženicha. Ženichůůů! Stařešina

byl bez výjimky proti všem. Možná mají Kališové nedůvěru k jakýmkoli neznámým, co se jim snaží vmísit do rodu, možná ji mají v krvi. Chudák teta Štěpánka!

S římským číslováním mužských přírůstků je to taky šaškárna. A přišel s ní sám, že ho husa nekopla! Přitom jen a jen děda, mlčenlivý kmet, mohl bezpečně vědět, je-li svého jména opravdu první, a ne nultý nebo dokonce minus první. Když už se s tím začalo, platilo i do budoucna, třebaže jen ústní dohodou, že u nich každý prvorozený v nové generaci musí být Josef. On, pozorující se v zrcadle, je třetí. Vznešeněji římskými číslicemi tedy III. Jako v královské dynastii. A má syna téhož jména čtvrtého. Dosud mladíka, který přišel až v jeho málem padesáti, když podlehl manželčinu o patnáct roků mladšímu naléhání, že jí biologické hodiny tikají už hodně hlasitě. On sám, Trojka, je teď v podobných letech jako vzpomínaný otec v číselné řadě druhý. Ten, co kdysi po dědově mustru tak pekelně soptil, protože odmítal připustit, že by do domu mohlo při prudkých